

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליין מס 288 בס"ד ערש"ק פר' האניען (שפ"ט שו"ע) ו' תשרי תשס"ז

פנינים יקרים

פעם אמר כ"ק בעל דברי חיים שאינו מכין איך יכול אדם מישראל לדאוג קודם התפילה מה שיהיה אחר התפילה - הלא זאת מובן לכל בר דעת שאדם מישראל כשעומד להתפלל צריך להאמין שתפלתו עולה לפני בורא כל העולמים ועושה פעולתו. מי שאינו מאמין בזה הוא רק כשומה.

בעת שנכרו בשמים שובו בנים שובבים חוץ מאחר (תנינה טו) אז נהיה הזמן האמיתי לתשובה כי הוא יודע שאינו כלום...

איתא בגמ' (יומא פו) שהתשובה מאהבה ודונות נעשים כזכיות ומעם הדבר הוא כי כשצדיק מעיקרא עושה מצוה ויש לו רצון וחשקת לעבודת השי"ת או מרמה בנפשו שרצונו וחשקו אין למעלה ממנו. אבל החוטא שעושה תשובה מאהבה ונוכר איך כשבא ל"ע לידי תאוה עד היכן גדלה חשקו, עי"ז מגדיל בלבו חשק ואהבה יותר ויותר לעבודת השי"ת, נמצא שמהעבירה שעשה מזה נצמח כעת חשקות ואהבה גדולה לעבודת השי"ת... (חמדה גנוזה)

גדול עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה (נויר כג) ביאור הענין גדולה עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה כי כשאדם עושה עברה ל"ע אוי נעשה מזה העברה כתר לסט"א והכתר נעשית ע"י קש כי עבירה הוא דבר מגונה וכוזי וניקל אח"כ לשרוף אותה ע"י תשובה מועטה אבל כשעושה מצוה שלא לשמה הוא עושה לסט"א ל"ע כתר של זהב וקשה מאוד לשרוף אותה.

ועניתם את נפשותיכם (ויקרא כג) איתא בברכות (ה) וכי בתשעה מתענין והלא בעשרה מתענין אלא לומר לך כל האוכל ושותה בתשיעי וצם בעשירי מעלה עליו הכתוב כאילו מתענה תשיעי ועשירי, והפליאה נשגבה מדוע כותבת התורה מצות אכילה ושתיה בלשון של תענית? אלא כדי שהאכילה והשתיה תהיה כלולה עם התענית להיותם אחד.

בזאת יבוא אהרן אל הקודש (ויקרא טו) 'זאת' עולה בנימטריא 408 כמנין "קול צום ממון" לומר שגם אהרן הכהן אל יבוא אל הקודש אלא בתשובה תפלה וצדקה כענין שנאמר לפני ה' תטהרו בשרם יבוא לטהר אתם תטהרו עצמכם.

השוה ומשוה קמן וגדול (מספ' ימים נוראים) כידוע שיש עגולים ויושר, וחילוק המדרגות מעלה מטה הוא מצד היושר משא"כ בעגול הכל שוה, וידוע שהוא עומד בין עיגולים ליושר, ולעתיד כשיבוער הרע - אז תשמח בתולה במחול (ירמי' לא) שהוא המחול לצדיקים מצד העיגולים שיהיה נגלה אז שהכל שווים...

על חטא שחטאנו לפניך בפריקת עול כמ"ש הבעש"ט זיע"א על הפסוק אשרי אדם לא יחשוב ה' לו עון וקבלת עומ"ש של ערבית זמנה כל זמן שכיבה שכל הלילה צריך להיות נושא בעול, אבל של שחרית רק בתחילת הקימה - קבלת עומ"ש - סילוק הנגיעות.

התקיעות הם כחינת התעוררות לכד בלי שום כח הדיבור כאחד שצועק אוי בלא דיבור, וכשבא יוב"פ אוי מעמידים את הרעת ויש לו חרטה על העבר ומקבל שלא יחטא אבל הוא בלי עשייה ובחג הסוכות כשנוטלים הלולים והאתרוגים אז ע"י עשיה ממשיכים על עצמו המדות טובות היינו אהבה ויראה ומשליכין המדות הרעות שנבלעו בקרבנו במשך השנה.

מדרש האבותא אמרין אל האבותא ואלו בית ישראל
אל שנה וברכותיה
שנה טובה ומבורכה לך ושלום ושלום



שיחות קודש הרא"ש זיע"א חורף תשל"ה, נכתב ע"י הר"פ כפ' הבית.

הנדיק כמשפיע

איתערותא דלתתא גם כן בשרשו מאיתערותא דלעילא המושפע על הצדיק שיהיה לו היכולת להשפיע את הבחינה צדיק גוזר והקב"ה מקיים או הקב"ה גוזר וצדיק מבטל. על כן עלינו לדעת שעיקר תפקידו של צדיק האמת הוא לעודד ולחזק את האדם בשעה שיש לו נפילה ובשעה שההסתר פנים גדול עליו שיחזיק מעמד ולא להתיאש עד שיבא השעה המתאימה בהתגלות הבוית"ש באיתערותא דלעילא.

נמצא לפיזי במעוט המקרים הקב"ה משפיע דרך הצדיק אך ברוב המקרים הפעולה של הצדיק הוא לתת כח ועידוד לבני אדם להחזיק מעמד בשעה שיש הסתר פנים ולא להתיאש.

הרא"ש זיע"א סיפר על אחד שבא אליו מלפני שלש שנים בבקשה להתברך בזרע של קיימא. וסיפר שהוא דחה את האדם כלך ושוב במשך כל אותם השלש שנים. ובכ"ז האדם לא התיאש והמשיך לבוא מעת לעת עד שבסוף נושע בבו זכר בשעטו"מ. ואמר שבדאי אין זה מכוחו, כי בפועל אף פעם לא דיבר אתו, כך שהישועה באה רק מכח התמימות שהאמין שיש בו הכח לפעול ישועות בשמים. ובכח הסבלנות שלא נתן לעצמו להתיאש במשך שלש שנים תמימות. עד שהקב"ה ראה בצערו ובעניו של אדם זה וזיכה אותו בבן זכר. ברחוב מדברים שיש כאן מופת נוסף אבל זה לא נכון. המופת אינו בי כי לא עשיתי כלום. הולדת הבן מלמד עד כמה שהאדם צריך להאזר בסבלנות להמשיך להתאמץ בהשתדלות עד שהקב"ה ישפיע עליו ישירות בכח האיתערותא דלעילא.

הרא"ש זיע"א המשיך לדבר אודות תפקיד הצדיק לגלות את הכוחות שיש אצל בני אדם, מתוך דבריו הסביר שסיפור הלידה מגלה נדבך נוסף שלפעמים אינו משפיע ישירות כלום ורק כח האמונה שמאמינים בו. נוסף מאגר של סבלנות תמימות הנותן כח להמשיך להתאמץ עד שזוכה לתוצאות הברוכות. מכאן ברור שאם

ההשפעה הבאה מאתו יתב"ש נקראת איתערותא דלעילא וההשפעה הבאה בכח צדיק האמת נקראת איתערותא דלתתא. אליבא דאמת גם מה שנקרא איתערותא דלתתא נחשבת איתערותא דלעילא אלא נראית כאלו קיימת איתערותא דלתתא. הצדיק יודע בבירור שלית ליה מגרמי כלום ואיך הוא מסוגל להיות המשפיע ישועות על בני האדם. זה מה שאמרו חז"ל צדיק גוזר והקב"ה מקיים (עי"פ שבת נט). מכוון אל הקשר שבין הצדיק לבני אדם. בזה שמחזק את האדם לבל יפול ברוחו בשעה שנמצא באיזה הסתר פנים. כי בסופו של דבר מאן דיהיב חיי יריב מזוני ולא יתכן שהקב"ה יניח את האדם ליפול בתוך מצוקות שלא יוכל לצאת מהם.

שהאדם נמצא בהסתר פנים עולה עליו מרה שחורה ונכנס לדכאון ולמחשבת היאוש והאבדון שאין לו תקוה. ולא מעלה על דעתו לחשוב שהסתר פנים זה הוא בעצם לטובתו כדי לגרות אותו בחפוש אחר האלקות. לצערנו קורה לפעמים שאנשים פשוט שמים קץ לחייהם מחמת גודל היאוש והדכאון, ולפעמים קורה שאנשים מאבדים את האמונה והתמימות בחשבם אם יש אלקים איך הוא "מרשה" שיקרה לי מאורעות כל כך קשות ובלתי נסבלות. בגלל איבוד האמונה האדם נכנס להפקרות ומקוה שבתוך ההפקרות יהיה לו יותר "קל". אך למעשה גם הדכאון וגם העדר האמונה אינו מהווה תחליף לקריאה האלוהית שקורא לאדם בתוך ההסתר פנים להתקרב אליו יתברך שמו כמ"ש (דברים ד, ה) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה... ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו.

עיקר התפקיד של צדיק האמת אינו בדוקא להשפיע ישועה על האדם באיתערותא דלתתא. דהלא בסופו של דבר מקור ההשפעה הוא אך ורק מאתו יתב"ש וגם מה שהצדיק משפיע בכח



יוצר השפעה ישירה להיות גוזר שפע ברכה והצלחה... וד"ל.

הרא"ש אמר לאחד החברים בזה"ל: אם יבוא לעולם האמת ויאמרו עליו "האט גייט א איד" (הנה יהודי הולך) אני אשמח. ע"כ בטוי זה מגלה טפח ומכסה טפחיים מגדלותו של הרא"ש בעונה ושפלות. בטוי זה מהווה כעין המשך לשיחה האמורה לעיל.

לא היה לו סבלנות ותמימות לא היה מתאפשר לראות בתוצאות הברוכות.

לפי זה כאשר הצדיק מעודד את הנשבר והנדכה בדברי עידוד וחיווק אין הכוונה בדוקא שהצדיק מעדיף מדיליה השפעה לישועה. אלא שעיקר תפקידו לעודד ולחזק כדי שיהיה לנוקם מידה מספקת של סבלנות וכו' עד שהקב"ה יסיר את המסוה ויערה רוח ממרום לטובת מבקשי ישועה. מעטים מאד הם המקרים בהם הצדיק

שיחת קודש אהר"ש ז"ע"א נסן תשל"א. נכתב ע"י הר"פ כפ' הבית.

כח המחשבה (המח)

מצד המחשבה (המח) וגם מצד ההתלהבות וההתפעלות שבלב. זוהי הדרך למניעת כאבי ראש.

לאחר מתן המענה התגלגלה השיחה מענין לענין. הרא"ש התעכב אודות נושא הסיפוק שגורם לאדם את הסבל. כי האדם בדמיונו קובע מה הוא שואף, כמובן שלא ימצא בן אדם שהשאיפה שלו תהיה מלכתחילה לסבול, מי מוכן לסבול, מי מעונין לסבול ואם בכלל צריכים לסבול? הלא העונש העיקרי בתוכחה הוא בגלל שאין עובדים את ה' בשמחה (לשון התורה: תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל - דברים כח מז). אמנם בשעה שקובע בדמיונו מה שהוא שואף אינו יודע כלל מה ישיג בפועל. נתאר לעצמנו איזה סיפוק מתמלא בריאות של האדם כאשר מעלה בדמיונו כל מיני שאפתנות כשארין להם כלים במציאות. וכאשר נתקל במציאות כל הדמיונות מתנפצים ואין כל פלא שכאבי הראש מתרבים ומתחזקים. אבל כאשר השאיפה המרכזית היא לעשות רצון אבינו שבשמים אזי אף שבפועל האדם מלווה בשאפתנות אחר דברים מסוימים אמנם אינו תפוס בהם כל כך, וממילא גם האכזבות מזה שהשאיפות לא מתמלאות כמצופה אינן משפיעות כל כך מפני שהשאיפה המרכזית אינה ממוקדת על הדברים המסוימים אלא על המטרה המרכזית לעשות רצון אבינו שבשמים.

בע"ת שאל את הרא"ש זיע"א מדוע בהיותו חילוני לא סבל מכאבי ראש ומאז שקבל על עצמו דרך התורה והמצוות הוא סובל מידי פעם מכאבי ראש נוראים. הרא"ש ענה כלאחר יד שבהיותו חילוני החשיבה והביצוע הלכו ביחד כלומר מה שחשב את זה דיבר וממה שהיה מדבר היה עושה. ולאחר שנהיה בעל תשובה יש לו מאבק קשה בין החשיבה (המח) לבין העשיה. הבע"ת נמשך במחשבתו לכל מיני שטויות שהיה רגיל בהם בהיותו חילוני ולמעשה מתאמץ לעשית דברים שונים, מצב זה גורם לו לכאבי ראש.

והמשיך להרחיב את ההסבר ואמר: בהיותו חילוני הרשה לתת דרור למחשבותיו ללכת אחרי מחשבת הניאוף ללא הגבלה, מחשבות אלו קבלו ביטוי משוחרר והפעלה פיזית בכלים גופניים, אבל לאחר שנהיה בעל תשובה נוצר נתק בין המחשבות לבין הבטוי וההפעלה הפיזית לכן אין כל פלא שהאדם נתקף בכאבי ראש.

העצה המעשית - כי ממנו נקח לעבוד את ה' (שמות י) והוא ליצור קשר בלתי נפסק בין המחשבה בין הדבור ובין המעשה אותה התלהבות שיש לו בעשיה תהיה לו גם במחשבה ואותה התלהבות שיש לו במחשבה שתהיה לו בעשיה. ומאחר וכבעל תשובה קבל על עצמו להיות שומר תורה ומצוות ולהיות זהיר מכל מיני נגיעות אסורות עליו להיות מחובר גם

שיחות קודש ממורנו ורבנו זיע"א

288
7



המשך מעמ' קודם

שהוא שואף לעשות רצון אבינו שבשמים, אבל כאשר מפשיטים אותו מן השמים בכל צעד ורואה את עצמו ערום אז יתכן לכך שהשאיפה שלו תהיה אמיתית והיא תקבל את הבטוי הנכון בדבור ובמעש.

הרא"ש סיים דבריו ואמר שכל אלו הנמצאים באחדות יכולים לשלוט על המחשבות כי אינם תפוסים בחפוש אחד סיפוק מסוים מחמת דבוק החברים. מחפשי הסיפוק המה אלו שאין להם אחדות ושהינם סוערים ולא שקטים. ובכדי להשקיט את הסערות הם מחפשים משהו שיש בהם סיפוק וכשאין להם סיפוק הם נאלצים לברוח אך - אנה מפניד אברח... (תהלים קלט).

הרא"ש המשיך דבריו ואמר "איז גרינג צו רעדן האבער סאיז נישט גרינג צו טאהן" (קל לדבר אבל לא קל לעשות). לשלוט על המחשבות ולכוון את השאיפות זה דבר לא קל, עוד יותר קשה לכוון את המחשבות למשהו מופשט שהוא לעשות רצון אבינו שבשמים. אמנם כאשר מקבלים על עצמם כיוון זה יש ס"ד מיוחדת, כי אלה שנתבעים להיות מופשטים מכוונים מן השמים להיות מופשטים כי מפשיטים אותם בכל צעד עד שהם רואים את עצמם ערומים, ואדרבה אם מן השמים לא יפשיטו אותם לא יהיה שייך להגיע לדבקות בורא לעשות לעשות רצון אבינו שבשמים כי עצם החשיבה מביא אותם להרגשה שהוא מיוחס עם ערך עצמי

הודעות נחוצות לימים הבעל"ט

בעיר"כ מתפללים בצוותא תפילת מנחה : בציון שמואל הנביא בשעה 2.00 אחה"צ

ביום שלישי, יום השנה של מו"ר ר' אשר זצ"ל זיע"א יתקיים כנס חברים:

בשעה 15.00 אמירת תהלים בציון בשעה 16.15 יחי רצון בשעה 16.30 סעודת מצוה באולמי גומניק

בחוה"מ סוכות אי"ה תתקיים שמחת בית השואבה ביער קנדי בלילה

ביום שני, ב' דחומה"ס תתקיים אי"ה נסיעה למירון : היציאה בשעה 12.00 בצהריים, מרח' החשמונאים

בליל חושע"ר אומרים תהלים בחר ציון על ציון דוד המלך ע"ה

הקפות שניות יתקיימו אי"ה ביער קנדי במוצאי שמחת תורה

שהשמחה במעונם

הר"ר שלום מילוא ומשפ' להולדת הבן

הר"ר משה הופמן ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר יהודה אליהו הופמן ומשפ' להולדת הבת

הר"ר שמעון ברוסקי ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר חיים ברוסקי ומשפ' להולדת הבת

הר"ר יצחק יששכרופ ומשפ' לאירוסיה הבת

הר"ר רחמים זבולון ומשפ' לאירוסיה הנכד

הר"ר אהרן תופיק ומשפ' לאירוסיה הבן



לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

נלב"ע מוצאי יום כפור ו"א תשרי תשס"ד ת. נ. צ. ב. ה.



חיל ע"י
משרתת החברותא
רח' שיני 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 :פקס
ת.ד. 5080
ירושלים 91050